

HARLEQUIN®

King

EMILY MCKAY

MILJONÄRI
MÖRSJAOST

Emily McKay
THE BILLIONAIRE'S BRIDAL BID
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Reet Piik
Korrektor Inna Viires

© 2010 by Emily McKaskle
© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E11249412
ISBN 978-9949-25-300-5

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

„Kuulujuttude järgi oled sa nõustunud olema üks vallalisi neide sel nädalavahetusel korraldataval oksjonil.”

Claire Caldiera, kes täitis parasjagu ühe oma söögikoha püsikunde Rudy Windoni kohvitassi, tõstis pilgu küünarnukiga letile nõjatunud ning teda piidlevale Victor Ballardile. Naine napsas oma põllepaelte vahelt lapi ja, püüdes mitte silmi pööritama hakata – tal polnud *mingisugust* tahtmist raisata sel hommikul oma aega Vici lähenemiskatsete tõrjumistele –, tõmbas sellega Rudy kohvitassi juurest letipealse puhtaks.

„Anna ainult märku, kui sa veel midagi soovid, Rudy, eks?” sõnas ta juba soliidses eas farmerile ja kooli nõukogu liikmele soojalt naeratades.

„Ah ei, kullake, mulle täiesti piisab mu sõõrikust.”

Noogutades viis naine kannu tagasi kohvimasina juurde ja libistas selle soojendaja peale. Vic pöördus letist eemale ja järgnes Claire'ile selle lõppu.

Väikelinnas, kus nad mõlemad üles olid kasvanud ja nüüd ka elasid, soovis Vic endale head saaki leida. Claire aga teadis täpselt, milline libe sell ta oli.

„On see siis vaid kuulujutt või tekib mul lõpuks ometi võimalus sind välja viia?” uuris Vic.

Naine pöördus Vicile otsa vaatama, lastes samal ajal mõtete kõrvalejuhtimiseks pilgul üle oma restorani Maitsvad

Pirukad käia. Kahjuks olid aga kõik tema pool tosinat enne-
lõunast klienti rahulolevalt oma einet nautimas. Claire sun-
dis naeratus näole. „See vastab tõele. Olen homme õhtul
oksjonil väljas.”

Vici näole venis naeratus, mis oleks pooled selle linna
naised õhku ahmima pannud. Probleem oli aga selles, et
Claire oli selle poole hulgas, kellel mehe libedast olekust vil-
land oli. Vicil võis olla küll superkangelase jõuline lõuajoon
ning kooripoisi selged sinised silmad, kuid mehe külgeõpitud
sarmikus ajas Claire'i iiveldama.

„Hea, et ma siis veidi raha kõrvale olen pannud,” sosis-
tas Vic.

„Ju siis.”

Nagu pidanuks ta üldse millekski kõrvale panema. Vic
oli pärit ühest nende California väikelinna Palo Verde rik-
kaimast perekonnast. Kuid see polnud kaugeltki naise vastu-
meelsuse põhjus.

Põhjus, miks Claire Vic Ballardiga kunagi vabatahtlikult
kohtingule ei läheks, oli see, et mees meenutas talle liialt oma
venda Matti. Matt oli sama hea välimusega kui Vic, kuid
temal polnud viimasele omast pillamisharjumust. Claire'ile
paistis Matt kordades atraktiivsem. Või pigem oli paistnud
siis, kui Claire veel noor ja rumal oli olnud. Kuueks põgu-
saks nädalaks, kui naine alles kaheksateist oli olnud, oli Matt
pannud ta uskuma, et temataoline noormees võiks tõepoo-
lest Claire'i-sugusesse neiusse armuda. Matt oli teda veen-
nud, et muinasjutuline armulugu, millest naine alati unista-

nud oli, on võimalik. Claire ei kavatsenud seda talle üial andeks anda.

Vic Ballard oli üksnes tüütus, Matt oli tal aga südame murdnud.

Claire oli vaid tänulik, et see oli Vic, kes vähemalt korra päevas tema söögikohast läbi astus, ning et Matt kunagi Palo Verdesse polnud naasnud. Mees vihkas väikelinna, kus nad kõik üles olid kasvanud, ilmselt sama palju, kui naine kahtlustas meest teda vihkavat. Pärast nende lahkuminekut oli Mattist Bay Areas saanud äärmiselt eduka ettevõtte FMJ-i üks asutaja ja tehnoloogiaosakonna direktor.

Matt oli loonud firma oma keskkoolisõprade Ford Langley ja Jonathon Bagdoniga, kui nad alles ülikoolis käisid. Juba enne FMJ-i ametlikku asutamist olid nad pikka aega oma varasid tulusatesse ettevõtmistesse suunanud. Mis kõik Mattist väga rikka mehe oli teinud – ning ta naise jaoks keskkooliaegadega võrreldes veelgi kättesaamatumaks muutnud. Tol ajal oli Matt olnud võrreldes tema enda madala seisusega lihtsalt linna jõukaima perekonna teine poeg.

„Nüi et kuulujutud vastavad tõele?” sõnas Vic. „Rikud lõpuks oma kohtingutel-mitte-käimise-reeglit?”

„Mis ma öelda oskan?” Naine sundis naeratuse näole. „Hea eesmärgi nimel.”

Palo Verde heategevusselts korraldas uue raamatukogu lasteosakonna hüvanguks suure galakorjanduse. Vallaliste neidude heategevuslik oksjon oli rohkem säravate debütantide kui temasuguse tööd rügava eraettevõtte omaniku pärusmaa. Claire teadis, et oli seal oma liigast väljas. Ent kui

üks nimekirjas olnud neidudest viimasel minutil oma jala oli murdnud ja üritusest kõrvale pidi jääma, oli heategevusselts saanud Claire'i nõusse tütarlast asendama. Kuidas olekski ta saanud neile ära öelda, arvestades, kui suure osa oma keerulisest noorusajast ta ise eelmise raamatukogu rüpes veetnud oli? Ürituse eesmärk oli talle nii hingelähedane, et ta oli nõus selle nimel kannatama välja ka õhtu sellise jobu seltsis nagu Vic Ballard.

Claire ei osanud aga ettegi kujutada, miks oleks mees tahtnud just tema peale panustada. Vic oli rikkunud ära tema õe elu. Ta poleks mingil moel saanud arvata, et naine temast huvitatud on. See polnud muidugi takistanud meest aastaid talle külge löömast. Tõtt-öelda oli see just Vic, kelle pärast ta selle kõikehõlmava kohtingutel-mitte-käimise-reegli üldse kehtestanud oli. Kuid nähtavasti polnud mehe egol mingeid piire. Samas oleks olukord hullemgigi võinud olla. Vici asemel võinuks ka Matt Ballard ähvardada tema eest oksjonil pakkumise teha. Vaat siis oleks ta alles plindris.

Kui ta peaks tüvaripsutajate vahel valima, langeks tema valik üsna kergelt sellele, kes polnud tema esimene armastus.

„Sa paned tuhat dollarit... mille eest? Muffinite?“ uuris naisehää! Matti selja tagant. „Kellegi kohta, kes ei tahtnud täna üldse välja tulla, kulutad sa muffinite peale küll üsna palju.“

Matt lõpetas enne selja sirguajamist ja ümberpöördumist oma numbri märkimise oksjonisedelile. Kitty Biedermanni

sardoonilises nurrumises ta juba eksida ei saanud. Aasta alguses oli FMJ omandanud Kittyle kuulunud Biedermanni Juveeliäri. Enamasti keskendus FMJ tehnoloogiaettevõtete, mitte juveeliärikettide omandamisele. Kuid otsus haaret laiendada oli FMJ-ile kasuks tulnud. Lisaks sellele oli Ford hurmavasse Kittysse ära armunud. Matt ei saanud seda talle ka pahaks panna.

Nagu alati, nägi too võrratu välja. Polnud naist, keda Kitty oma veripunases kokteilikleidis, mis oleks võinud olla talle samahästi kui selga maaltitud, ning kaunilt õlgadele langevate juustega poleks varju jätnud. Mees andis talle põsemusi. „Need on head muffinid,” sõnas ta.

Naine naeratas talle flirtivald vastu. „Kindlasti on.”

Kitty oli tähelepanuväärne naine. Mattil oleks võinud tekkida kiusatus talle külge lüüa, kui too poleks juba ühe tema parima sõbraga abielus olnud. „Nü et millal sa ometi Fordi maha jätad ja minuga nelja tuule poole minema põrutad?”

Naise pilk libises siseõue tagumises nurgas seisvale baarile, kus Ford järjekorras nende jooke ootas. Maaklubi siseõuel avanes vaade haljendavale golfirajale ja taamal kõrguvatele Sierra Nevada mäejalamatele.

Oma meest silmitsedes täitusid Kitty silmad hetkeks sellise armastusega, mis pani Mattil rinnust kummaliselt pitsitama, kuid mees ei tahtnud oma emotsiooni sügavamalt süüvida. Ilmselt seedehäire sellesse neetud linna tagasitulekust.

Seejärel muutus naise ilme narrivald kaastundlikuks. „Oh, sa ei leidnudki oma lemmiklast, kes sinuga siia kohale oleks

sõitnud?” Kitty raputas pead ja laksutas hukkamõistvalt keelt. „Asi on neis kleenukestes modellides, kellega sa väljas käid. Nende taguotsad ei kannata nii pikki autosõite lihtsalt välja.”

Matt kõkutas oma süngele tujule vaatamata naerda. „Jah, milline probleem. Liiga peenikesed modellid.”

Kitty naeratas võluvalt. „Nad peaksid enda hüvanguks ühe heategevusliku galaürituse korraldama.”

„Oleksin nõus selle ise korraldama, kui sellest siin pääseksin.”

Just siis tuli Ford jookidega nende juurde ja ulatas Mattile ühe kohaliku õlle. „Las ma pakun. Matt üritab sind moosida mingi sellise jamaga, nagu poleks vanemad temast kunagi piisavalt hoolinud.”

Matt manas näole muige ja pistis Fordilt õlut vastu võttes oma oksjoninumbri teise käega tagataskusse. „Kuule, kas mina üritaksin sinu naist võrgutada?”

„Ilma igasuguse kahtluseta.”

Enne kui Ford midagi lisada jõudis, tuli Matti ema nende juurde.

„Siin sa oledki, kullake! Heategevusseltsi president on luninud, et teid tuttavaks teeksin,” sõnas ta oma võltsilt reipal toonil, suudeldes poja põskede lähedal õhku.

„Tere, kallid emmeke,” sõnas Matt muigvelsui.

Naine kortsutas kulmu, kuid ei öelnud midagi. Pärast põgusaid tervitussõnu vabandasid Ford ja Kitty end viisakalt lahkuma. Kohe, kui nad teiste kuuldeulatusest välja olid jäänud, nihkus ema pojale lähemale ja sosistas: „Palun ära mind enam nii kutsu.”

„See väljendab kiindumust,” sõnas mees õllelonksude vahel kuivalt, soovides, et oleks palunud Fordil endale midagi kangemat võtta.

„Ei väljenda. See on solvang. Sa tead küll, et mulle ei meeldi, kui sa mind nii kutsud,” sõnas ema huuli paha-meeles prunti ajades. Ilma Botoxi süstide abita poleks hukkamõistev kulmukortsutus ilmselt kunagi ta näolt kadunud.

„Ja sina tead, et mulle ei meeldi, kui sa mind oma sõpradele nagu mõnd auhinnaks saadud poni esitled.”

Naine mõõtis teda oma lõikava pilguga. Lõpuks ta noogutas. „Hästi. Ei mingeid esitlemisi siis.” Ta pistis oma käe poja käevangu, valmis koos temaga ringi patseerima. Nähtavasti ei hõlmanud tema lubadus mitte mingeid esitlemisi korraldada poja vaikimisi tutvustamist. „Loodetavasti oled oksjonisedelitele heldeid pakkumisi teinud?”

„Tean, et sina kindlasti oled.”

Kui ema tema pakkumist nägi, laksutas ta hukkamõistvalt keelt. „No tõesti, Matt. Tuhat dollarit muffinite eest pole nüüd küll kohane.”

„Ise ütlesid, et peaksin heldeid pakkumisi tegema.”

„Nüüd mängid sa lihtsalt juhmi.”

„Mulle juhtumisi meeldivad Maitsvate Pirukate muffinid.” Kohalikus restoranis veedetud aeg kuulus tema teismeea väheste helgemate mälestuste hulka.

Tema ema raputas lihtsalt pead. „Kuidas peaks Chloe sulle küll iga päev ühe muffini tooma, kui sa siit kolme tunni kaugusel elad?”

„Küll ta midagi välja mõtleb.” Matt lasi pilgul ringi käia, lootes uuesti Fordi ja Kittyt silmata ning end oma ema kombitsatest lahti rebida, kuid nood olid ilmselt juba taldrikud täis kuhjanud ning tantsusaali edasi liikunud, kus laud ja tantsupõrand juba ootamas olid ning kus ka avalik oksjon aset pidi leidma. Oma otsinguist hajevil, võttis veidi aega, enne kui ema sõnad talle pärale jõudsid. „Kes? Kas siis Doris Ann ei olegi enam Maitsvate Pirukate omanik?”

Linna kõmujutud teda just väga ei paelunud, kuid ta oli kavatsenud hommikul sealt läbi astuda, et puhuda juttu selle ringisagiva vanemapoolse naisterahvaga, kes oli olnud talle kui ema, kellesarnast polnud tal kunagi olnud. Lahke ja heatahtlik, vaatamata oma välisele pahurusele.

„Ei, Doris Ann läks juba aastaid tagasi pensionile. Tema õetütar võttis asja üle. Keegi Chloe. Või ehk hoopis Clarissa.”

Kui Estelle märkas, et poeg oli seisatanud, pöördus ta tagasi vaatama. „Kas midagi on halvasti, kullake?”

Matt raputas pead, et seda selgeks saada. „Claire. Tema nimi on Claire Caldiera.” Ta sundis end ema puurivale pilgule vastama ja lisas naeratusele kindluse mõttes ka kerge õlakehituse. „Ta oli koolis minust paar klassi taga-pool.”

Ematundus tema selgitustega rahule jäävat ja libistas oma käe taas poja käevangu. „Sa oled piasiasjade osas alati tähelepanelik olnud.”

Lootes kogu hingest, et hääletoon tema uudishimu ei reeda, sõnas Matt: „Ma ei teadnudki, et ta tagasi kolis.”

Kui Matt teda viimati näinud oli, oli Claire plaaninud minna New Yorki, unistades uuest ja põnevast elust oma poiss-sõbra Mitchiga.

Claire oli tundnud Mitchi täpselt seitsekümmend kuus tundi, enne kui ta Matti maha jättis ja Mitchi mootorrattale hüppas, et seiklusi taga ajada. Tänu heale mälule piskasjade suhtes mäletas Matt seda seika vägagi eredalt.

„Oh jaa. Juba aastate eest.”

Matti mõtted oli Claire'iga niivõrd hõivatud, et ta polnud tähelegi pannud, kuidas ema oli ta juhtinud õhtusöögisaali poole, kus kohe vallaliste neidude oksjon algamas oli. Emale ust lahti hoides sundis ta end taas tolle jutule keskenduma.

„... aga sa ju tead oma venda. Kui ta kord juba midagi pähe on võtnud, on teda võimatu selles ümber veenda.”

„Jah, ta on põikpäine kui eesel,” sõnas Matt kuivalt.

Õhtujuht oli juba laval, jutustades kogu raskest tööst, mida selle ürituse korraldamine nõudnud oli.

Emal silmitses teda. „Nii pole ilus öelda.”

„See polnudki mõeldud komplimendina. Mille osas ta siis seekord põikpäine on?” küsis Matt ema tähelepanu tema eksimusest sujuvalt oma venna puudustele juhtides.

„See vallaliste neidude asi.”

Matti pilk tardus lavale, kus õhtujuhi taga seisis reas kuus elegantsetes riietes ja perfektselt sätitud soenguga naist nagu iludusvõistluste paraadil. Neist viis olid lihtsalt kenakesed, kuid mitte midagi erakordset. Viimane neist oli Claire Caldiera.